№ 1. КИІВ. СІЧЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

перець

ІЛЮСТРАЦІЇ ДО СПОРТИВНОЇ ІНФОРМАЦІЇ ГОЛОВИ ОДНІЄЇ МІСЬКРАДИ

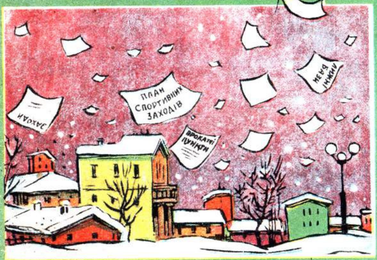

Зима не застала нас зненацька.

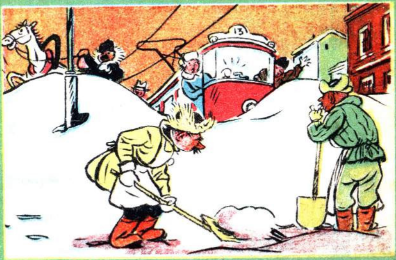

Снігових горок у нас скільки завгодно.

Ми не відчуваємо недостачі і в закритих спортивних приміщеннях.

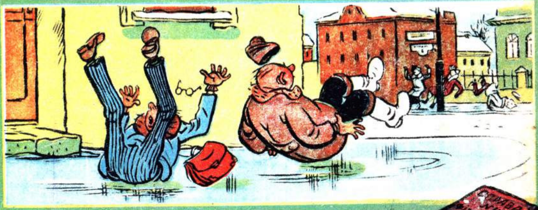

Фігурне катання набрало у нас масового характеру.

Часто влаштовуються гонки за лідером.

І, взагалі, справа спорту перебуває у нас на відповідній висоті.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

НА ПРИЙОМІ ГРУДЕНЬ 1949 РОКУ

Мал. С. САМУМА

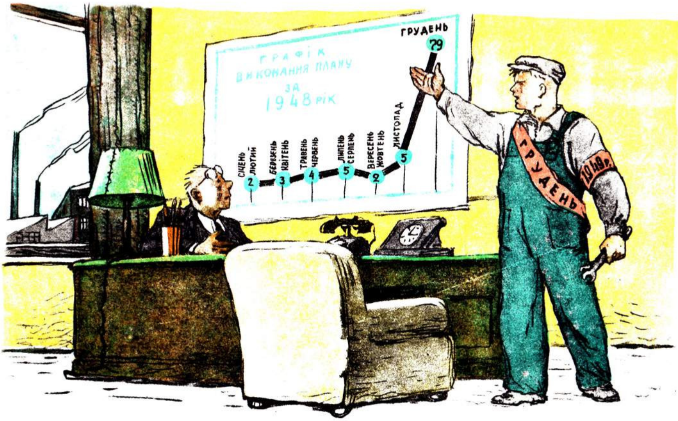

— Прошу, товаришу директор, з самого початку року рівномірно розподілити навантаження. Нас 12, а ви завжди найбільше навалюєте на мене.

Здоровенькі були!

ЛИСТ ГОЛОВІ ВИКОНКОМУ ЧЕРВОНОАРМІЙСЬКОЇ МІСЬКРАДИ, РОВЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ, МИХАЛЮКУ

Здоровенькі були, шановний товаришу Михалюк!

Будемо відверті й опишемо все так, як воно було. Коли ми почули, що Ви, крім своєї основної посади, почали безпосередньо очолювати місцевий асенізаційний обоз, ми готові були щиро, від усієї душі, привітати Вас і поздоровити. Та й як не привітати, як не потиснути руку такому ентузіастові, такому самовідданому працівникові. Де, в якій міськраді знайдеться ще такий подвижник, який рискнув би обіймати посаду голови виконкому міськради й завідувати міським асобозом!

А ще як довідалися, що Ви не рекламуєте цього далеко не легкого сполучення, а, навпаки, старанно приховуєте його від громадськості, ми просто були зворушені. «Ну й Михалюк! Ну й скромняга! — захоплено вигукували ми. — Та перед такою скромною людиною фіалка здаватиметься гордячкою! Про такого оди треба писати!»

Але коли нам стало відомо, як і чому Ви почали виступати в двох ролях, у нас відпала всяка охота поздоровляти і оди писати.

Ні, ви собі не уявляєте сили нашої печалі, нашого гіркого розчарування!

Виявляється, шановний, Вас просто потягло до легких заробітків! Кажуть, так потягло, що Ви ночей не спали і все сушили голову над тим, де б його увірвати пару тисяч, де б його знайти легкі заробітки. Допоміг, слава богу, завкомунгоспу Додін. Викликали Ви його до себе і запитали:

— А чи знаєш ти, скільки в Червоноармійську міськрад нараховується?

— Одна! — відповів Додін.

— А чи знаєш ти, скільки у тій міськраді голів?

—Одна! — відповів Додін.

— А чи знаєш ти, що та одна голова одержує одну ставку?

— Знаю! — відповів Додін.

— А чи знаєш ти, що голову не влаштовує одна ставка? Вона хоче дві, розумієш?

— Розумію! — сказав Додін.

— А коли розумієш, то виручай. Віднині вважай мене завом асенізаційного обозу і виписуй гроші.

І Додін виручив. У дружній, задушевній обстановці відбулася брудна махінація, яка кожного місяця почала приносити Вам чистий (і при тому повний) ще один оклад.

Нам хотілося б, товаришу Михалюк, щоб Ви урвали від своїх двох посад кілька хвилин і відповіли нам на три питання.

Питання перше: Чи не вважаєте Ви, що ваше самопризначення на пост головного асенізатора міста є неперевершеним свинством, в результаті якого з кожним місяцем зменшуються кошти в бюджеті міськради і збільшуються кучугури бруду на території ввіреного Вам м. Червоноармійська?

Питання друге: Чи не мучить Вас хоч трішечки совість, коли Ви кладете в кишеню незаконно одержані державні гроші?

Питання третє: Чи не здається Вам, що Ви переплюнули й залишили далеко позаду горезвісного героя, який казав: «Ех, коли б мені вдалося стати імператором, я вкрав би 300 карбованців і втік».

Відповідайте! На цьому будемо кінчати. Привіт Вам од щирого серця!

Від Вашого ПЕРЦЯ.

Нотатки нашого оглядача

З Нанкіна передають, що гоміндані́вський генеральний штаб уже точно з'ясував, що значить вираз «33 нещастя»: — це — 33 гоміндані́вські дивізії, що здалися в полон за останні місяці Народно-визвольній армії.

Американські газети повідомляють, що голова комісії по розслідуванню антиамериканської діяльності Томас обвинувачується у привласненні державних грошей.

Повинен сказати, що й до цього повідомлення радянський читач був «високої» думки про кримінальні здібності містера Томаса.

— Як відрізнити інформатора від дезінформатора? — спитали одного жителя Афін.

— Якщо ви маєте на увазі членів Балканської комісії ООН, то відрізнити не можна, — відповів мудрий грек. — Кожний з них водночас й інформатор — досить відомих генеральних штабів, і дезінформатор — громадської думки.

Остап ВИШНЯ

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА

На щастя, на здоров'я...

I

СЕРЕД столу на дерев'яному, тонко вирізьбленому блюді лежало неділове смажене порося...

— Призволяйтеся, дорогі товариші, — вклонялася Ганна Іванівна. — Поросятко смачненьке. Нізащо б не заколола, — ліва, задня ніжка в нього, видите, закарлючкою... Так і вродилося! Та то нічого, і з ніжкою-закарлючкою, як на новорічному столі, так воно не шкутильгає... Та й новорічний стіл без смаженого поросяти теж якось шкутильгає, ніби й у нього одна нога закарлючкою. Призволяйтеся, дорогі гості, на здоров'я вам!

* * *

Новий рік знатні артільні люди зустрічали в складчину в своєї свинарки Ганни Іванівни, бо Ганна Іванівна в соцзмаганні по району посіла перше місце, давши по 27 ділових поросят од кожної своєї свиноматки.

Перераховувати вам, що стояло на новорічному столі?

Багато паперу списати для цього треба.

Мед був, бо в колгоспі своя пасіка є.

Свіжі й квашені кавуни були, бо в колгоспі своя бакша була.

Смажені індики були, бо в колгоспі табун індиків ходив такий, що голова сусіднього колгоспу, як їхав, одвертався, — так ото його отут, — під грудьми, значить, — пекло.

Смажені качки були, бо в колгоспі табун качок був, великий табун, та білих-білих качок, білих, як сніг. Сала в їх, у смажених і не смажених, на тім місці, що й ви знаєте, було в палець завтовшки.

Смажені гуси були, бо в колгоспі великий табун гусей був. Та яких гусей? Тулузьких! А тулузькі гуси, як ви знаєте, найбільші з гусей гуси, і на животі у них є така штуковина, ніби торба, де відкладається багато гусячого сала. І під дзьобом у них є «запічок» для сала. Не гуси, одне слово, а гусяче сало.

Смажені кури на столі були, бо своїми курми артіль славиться на всю область...

Смажені дзеркальні коропи були: і так, і в томатнім маринаді.

Артіль ставки має: самі колгоспники викопали, мальків дзеркального коропа туди впустили і тепер розкошують: і риба завжди на столі, та й у касі сотенні шелестять.

Да...

Ковбаси на столі були: і в капусті ковбаси, і так...

Кендюх на столі був, а біля кендюха кишка — з пшоняною кашею, вишкварками уквітчана.

Кишка шкварчала, і йшов од неї такий пах, що самим пахом можна закусувати...

— Не одвертайтеся, дорогі гості, од кишки, — припрохувала Ганна Іванівна, — бо захолоне!

— Не захолоне! — наштрикуючи кишку на виделку, — басив Прокіп Іванович, колгоспний чабан (150 ягнят од 100 штук вівцематок). — Не встигне! Ми знизу кишечку, а зверху неї кендюшок! Не встигне!

— Вроді, як гібрид кишки з кендюхом!? — кинув Сава Федорович, садівник.

— Гібрид, не гібрид, а смачно! — одбивсь Прокіп Іванович. — Люблю вівцю, кріпко люблю, та повинен здаться, нема в неї такої середини, як у свині! От якби до овечої вовни та кендюх, та кишку, та ковбаси, та холодець, та вишкварки, та сало... Ох, і тварина б була!

— Пирогів жалуйте! — ставлячи на стіл два підситки з гарячими пирогами, припросила Ганна Іванівна. — Пухкенькі пиріжки!

Пироги, виходить, теж на столі були.

А які прикрашали стіл яблука, які груші!..

І антонівка, і налив золотий, і шафран...

А груші — бера, бергамота...

Були вони свіжі, були й мочені...

Садок же у колгоспі, як рай земний: геть чисто все узгір'я в яблуках, грушах, сливах, вишнях, абрикосах...

А долиною простяглися ягідники: тут і малина, і полуниці, і агрус, і порічки, і чорна смородина...

Ну, ясно ж, що на столі стояли вина: яблуневе, сливове, чорносмородинове, малинове і виноградне. Так, так, — не брешу: виноградне. Бо колгосп посадив три гектари виноградника. Цього року кілька десятків кущів уродило. З першого урожаю зробили вина, та ще неабиякого, а шампанського вина!

Ми вже говорили, що на столі мед був... Був мед, та був ще й медок... У пляшках... Знаєте, такий медок, що як п'єш його, так ніби в тебе в середину радість наливається, у голові ясно, ясно, і аж ніби жайворонки в голові срібними дзвониками дзвонять, а як зриваєшся танцювати — не твої ноги, не слухають. І такий медок на столі був.

А всілякого печива: коржиків, горішків, солодких пиріжків із власним варенням та всілякими джемами — гори цілі...

Отакого було на новорічному колгоспному столі...

II

ЗА столом сиділи...

Хороші, достойні люди за столом сиділи...

На покуті, на почесному місці голова артілі, з орденами Вітчизняної війни і золотою зіркою Героя Соціалістичної Праці.

Праворуч — Оленка, ланкова, Герой...

Ліворуч — бригадир другої бригади. Герой...

Далі один за одним чотири бригадири: два з орденом Леніна, два з Трудовим Прапором за багаті врожаї... За ним колгоспний агроном, ланкові, завфермами, чабан, конюх, садівник, пасічник, доярки, директор школи, завмеддільницею, — і у всіх на грудях ордени й медалі...

Сидів за столом і старенький — 82 йому!— колгоспний дід Оверко Кілок. А як же ж без діда? Чому й він у знатні потрапив? А тому, що найстаріший, таких уже й по сусідах не було. Дід правив за сторожа на бакші й одночасно за барометра. Ліву руку дідові крутило на дощ, а праву — на вітер.

Взимку дід ходив у капелюсі, а літом у солом'яному брилі. Палиця в діда була вербова, люлька — вишнева, зіньківка. Очі — стріхою, права нога колодязним журавлем. Білі широкі штани і літом, і взимку. На очкурі.

— Доки того гудзика намацаєш та доки ти його в ту петлю встромиш... Забарне діло! А очкур — рррaз! — і все по місцях.

Знаменитий, одне слово, дід.

III

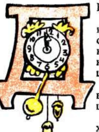

ДВАНАДЦЯТЬ.

Перший тост за ту людину, за здоров'я якої підносяться всі келехи за всіма новорічними столами на неосяжній нашій Батьківщині.

Запінилося в келехах власне, своє, колгоспне шампанське...

Пили за всіх, хто викохав урожай, хто роботою своєю здобув і державі, і колгоспові, і собі достатки.

Не забули нікого!

І коли тости вже ніби було вичерпано, підвівся голова колгоспу.

— Дорогі товариші, — почав голова колгоспу. — Сидить серед нас Федір Петрович Лозина, всіма нами поважаний наш старший конюх, у якого завжди коні, як «змії», і лошата, як веселі дитята, спасибі йому колгоспне за це! Пили ми вже за здоров'я і Федора Петровича, і за всіх робітників нашої славної конеферми. Та не про те мова мовиться. Федір Петрович, як ми всі знаємо, мисливець. Любить він походити з рушничкою, зайчика підстрелити, качечку. Дехто підсміювався й підсміюється з Федора Петровича: «Он пішла, мовляв, наша лозина цілувати лісовина»... А Федір Петрович цієї осені трьох вовків застрелив і серед них дві вовчиці... А ви знаєте, що це значить? Ви знаєте, що вовкові треба для годівлі на добу біля пуда м'яса! Де він те м'ясо бере? У колгоспників він його бере, чи то овечками та лошачками з телятками, чи то зайцями... А зайці це теж народне господарство, шкірка, м'ясо... От і підрахуйте, скільки Федір Петрович урятував худоби колгоспної, маючи на увазі не тільки цих трьох вовків, а майбутніх, що наплодили б дві вовчиці. За здоров'я нашого Федора Петровича, як мисливця! Щоб усі мисливці ретельно взялися за вовків, що подекуди клацають іклами на колгоспну худобу!

Потім співали. Співали народних пісень, співали бойових пісень. Не співали тільки тих пісень, що їх іще не понаписували наші композитори.

Я ВАС ЗАПИТУЮ, ТОВАРИШУ СОЛДАТОВ!

Доки керована вами Укрліспромспілка зриватиме урядові завдання по виробництву спортивного інвентаря й устаткування? Доки стоятиме без діла мукачівська фабрика, яка може виробляти чудові слаломні й гірські лижі? Доки чекатимуть спортивні зали України устаткування, яке їм мала дати (але не дала) Укрліспромспілка? Ви скажете, що не один ви грішний у цьому? Що заступник міністра мебльової промисловості тов. Зубко теж носить цей спортивний гріх на своїй душі? І що міністр місцевої промисловості тов. Онищенко винен у тому, що київський завод друкарських машинок випустив 75 тисяч бракованих коньків? Нічого. Настане час і я воздам за гріхи і тов. Зубкові, і тов. Онищенкові. А сьогодні я вас запитую, товаришу Солдатов: — Після того, як ви зірвали плани 1947 і 1948 рр., вам можна вірити в 1949 році?..

ПОЕЗІЯ Й ПРОЗА

Почнемо з поезії.

1 вересня 1946 р. з високого ганку водянської школи № 1, Кам'янсько-Дніпровського району, пролунав срібний звук першого дзвоника. Веселою юрбою ринули школярі в коридори й класи відбудованої школи. Пахло свіжою фарбою, радували око стрункі ряди новеньких парт.

Читач уже догадується, що цей ліричний початок фейлетона ховає в собі елементи грубої прози. І читач має рацію.

Що ж, тоді перейдемо до прози.

У листопаді 1945 р. до Водяного прибув представник Запорізького обласного будівельного тресту якийсь Холод. Він мав завдання відбудувати зруйновану середню школу. Але школи цей Холод не відбудував, а будівельний матеріал розбазарив. За що й був засуджений народним судом до 3 років позбавлення волі.

Навесні 1946 р. до Водяного приїхав новий відбудівник — Вельбик. Поворожив він на будівництві до листопада, виконав план роботи на 20 процентів і здав справи новому виконробові — Олійнику.

Олійник повинен був до 15 серпня 1947 р. відбудувати зруйновану школу, а до 1 вересня вивести перший поверх нової. Але новий виконроб не став перевантажувати себе такою важкою роботою. Добре відпочивши й поправившись, Олійник у липні виїхав з Водяного у невідомому напрямі.

З липня по жовтень 1947 р. на будівництві нічого не робив виконроб Чалик.

Новий (п'ятий уже!) виконроб Кудрик з першого ж дня своєї бурхливої діяльності пішов шляхом першого виконроба — Холода. Кудрик узяв твердий курс на розбазарювання будівельних матеріалів. Куди б завів його цей курс, ми сказати не можемо. Не давши йому можливості повністю розкрити свої таланти, трест знімає Кудрика з роботи.

Шостий виконроб, який прибув сюди в березні 1948 р., дуже нагадував четвертого. Придивившись ближче, ми й справді впізнали неробу Чалика, якому знову доручили відбудову школи.

Ми розуміємо, що керуючому Запорізьким обласним будівельним трестом тов. Павлову буде неприємно читати цю прозу й червоніти за чехарду строків і виконробів, створену ним на відбудові школи. Куди приємніше, звичайно, було б читати поетичні рядки про срібний голос першого дзвоника, про веселу юрбу школярів, про свято відкриття відбудованої трестом школи.

Але де ж узяти ту поезію, товаришу Павлов, коли ви її ось уже скоро 4 роки не пускаєте на поріг школи?

Вдовольняйтесь вже прозою!

С. ЗАЯРКО.

ПРИМХЛИВА МУЗА

(ЖАРТ)

perec-ua.
perec-ua.

**Ми їхали вдвох:
Муза і я.
Тут же лежала
Валіза моя.**

**Сіли ми з Музою
Вірша писать.
Черкнули рядків
Ну, не більше,
Як п'ять.**

**Аж Муза до мене:
— Який ти чудний!
Писать без аванса —
То замах пустий!**

**Виходить рядок
Недолугий якийсь...**

**Більше,
Ніж треба,
Над римою бийсь.**

**Хочеш — не хочеш,
Аванса давай,
Тоді і натхнення
Уже вимагай!**

**Розкрила валізу
Й пішла уплітать.
Наїлась авансом
Й зібралася...
Спать.**

**— Хвилинку!.. А вірші? —
Я Музи спитав.
— Ну, хто б, попоївши,
Ті вірші писав?**

**Над нами не капа,
У нас не горить.
Просплюся,
Тоді вже
Засядем творить. —**

**Не знав я за Музою
Примх отаких, —
От і зоставсь я
Ні в сих і ні в тих.**

**Та довго журитися
Я вже не став...
Сам,
Без авансу
Цей вірш написав.**

Віталій ЯРОШ.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ПИЛЬНИЙ ЯНКІ

— Затримайте цього ведмедя! Він перейшов з радянського берега й лише прикидається білим. Насправді він — червоний.

ГОЛУБЕ НАМИСТО

Модний голлівудівський сценарист і кінорежисер Юджін Прайс задоволено посміхнувся: закінчуються останні зйомки його нового фільму «Голубе намисто». У фільмі беруть участь фараони, маги, гангстери, детективи, шизофреніки, параноїки, крокодили, акули, ракетні літаки. Вереск джазової музики зливається з ричанням божевільних і хрипінням помираючих. Картина неодмінно матиме запаморочливий успіх!

Сюжет фільму витримано в стилі найкращих голлівудівських бойовиків.

Фараон Тутатхамон дарує своїй сліпучо-прекрасній фараонші Атрібіс намисто з коштовних голубих діамантів. Однак, легковажна фараонша зраджує свого чоловіка з головою комісії по розслідуванню антиєгипетської діяльності Монтезубісом. Верховний маг і звіздар фараона — Гатор гадає на нутрощах священних птахів і викриває зраду фараонші. Жерці храму Пта засуджують зрадницю до смертної кари. Фараонша виконує «танець лотоса», потім зрадницю жбурляють у Ніл, де її з великим апетитом пожирає лютий крокодил, обливаючись при цьому крокодилячими сльозами. Безутішний Тутатхамон помирає від жалю, і його разом з голубим намистом ховають у комфортабельній піраміді.

Через три тисячі років американський археолог і мільйонер Джо Кроу знаходить це намисто під час розкопин піраміди Тутатхамона. Кроу прикарманює намисто і привозить його в Америку. Але тут намисто у нього викрадає знаменитий глава гангстерського тресту Білль—Заяча-Губа. З допомогою не менш знаменитого глави іншого бандитського тресту Джека — Рваного-Вуха, Кроу знову захоплює голубе намисто.

Відбувається карколомна зміна кадрів — убивства, вибухи, підпали, пробиті черепи і розламані сейфи. Рятуючись од Білля — Заячої-Губи, Кроу удає божевільного й ховається з своїм скарбом у психіатричну лікарню. Там у нього безумно закохується безумна красуня Енн Томпсон.

Коли бандити Білля вдираються в психіатричну лікарню й підпалюють її, Енн з допомогою божевільних відбиває атаку й тікає з Кроу з палаючої лікарні. Втікачі захоплюють у бандитів ракетний літак. Помітивши повітряну погоню, вони стрибають з парашутами в море. Після переможної битви з акулами втікачі видираються на борт розкішної яхти, що, як виявляється, належить самому Біллю — Заячій-Губі. Уколошкавши Білля та його компаньйонів, щаслива пара благополучно прибуває до Лос-Анжелоса. Тут Кроу будує своїй коханці розкішний будинок для божевільних і прикрашає її шию голубим намистом.

* * *

Після перегляду «Голубого намиста», автор фільму Юджін Прайс розігнався до головного босса.

Але його спіткала прикра несподіванка.

Головний босс кисло сказав:

— Ваш фільм нікуди не годиться. Брак!

— Як так?! — витріщився Прайс. — Хіба там...

— Гидота! — плюнув головний босс. — Ваші вбивства — найубогіша хроніка пригод. Ваші бандити — найвульгарніші дрібні шахраї. Ваші шизофреніки могли б з успіхом засідати в сенаті, або стати радіокоментаторами. Десятирічні хлопчаки з нудьги спатимуть під час сеансу. У вашому фільмі немає ні грана політичного змісту: ви не викриваєте ні «червону небезпеку», ні «руку Москви», ні «залізну завісу»... Крім того, «Легіон боротьби за американську мораль» заявив протест проти того, що поцілунок вашої Атрібіс з Монтезубісом триває цілих 5 секунд замість максимально дозволених трьох секунд. А пози вашої божевільної Енн неприпустимі навіть для божевільних... Переробіть або пишіть новий сценарій! Гуд бай!

* * *

Через тиждень появився новий фільм під назвою «Намисто княгині». Фараон Тутатхамон обернувся на Суздальського князя, фараонша Атрібіс — на княгиню Маруську, жерці храму Пта стали жерцями грізного Перуна. Засуджена до смертної кари княгиня Маруська, у валянках і сарафані, виконує танець із старовинної скіфської опери «Маруся отруїлась», після чого її з апетитом з'їдає найлютіший волзький крокодил, обливаючись при цьому крокодилячими сльозами. Голубе намисто переходить з роду в рід, а напередодні революції прикрашає сліпучу красуню—княгиню Хвалинсько-Хованську. Більшовики конфіскують у княгині голубе намисто, щоб продати його і на виручені гроші зробити в Америці революцію. Але археолог Джон Кроу, тепер пресаташе американського посольства в Росії, проникає за «залізну завісу» й після тисячі пригод викрадає намисто і одвозить його в Америку з єдиною високою метою — повернути його Хвалинсько-Хованській, коли в Росії буде відновлена «законна династія». Але тут втручається «рука Москви» і за її наказом Білль — Заяча-Губа, що став тепер найчервонішим з американських червоних, викрадає намисто.

Далі у фільмі все лишилося по-старому.

* * *

Цього разу головний босс зустрів автора з розкритими обіймами і відразу ж вручив йому чек на солідну суму.

— Сплендід! Ви створили шедевр! Стопроцентний твір американського мистецтва!

І додав:

— До речі, май дір, «Легіон боротьби за американську мораль» дозволив відновити п'ятисекундний поцілунок і пози міс Енн... щоб посилити виховний вплив фільму на американську молодь.

* * *

Так народився черговий голлівудівський бойовик.

А на грудях у Юджіна Прайса засяяв значок почесного члена «Легіону боротьби за американську мораль».

З. БОРИСЕНКО.

Чехословацький ГУМОР

У ПАРИЗЬКОМУ РЕСТОРАНІ

КЕЛЬНЕР (до Маршалла, Бевіна й Шумана). — Будь ласка, три порції підсмаженого голуба миру з маслинами.

(«ДІКОБРАЗ». Прага).

Пригоди дяді Сема та його британського приятеля.

ІСТОРІЯ ПОВТОРЮЄТЬСЯ

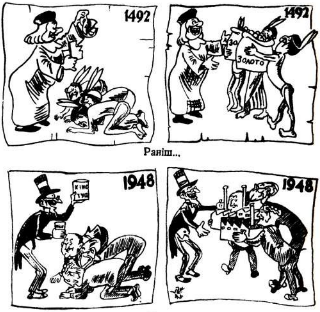

Раніш... Тепер.

(«СВЕТОВЕ РОЗГЛЕДЬ». Прага).

На півдні України іде підготовка до масової посадки лимонних і мандаринових садів.

Мал. БЕ-ША

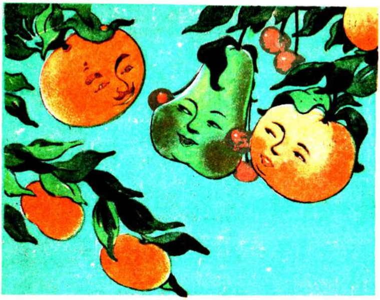

— Дивись, який південний красунь житиме в наших краях!

КЛУБОК

В селі Стара Котельня (Андрушівський район, Житомирська обл.) два колгоспи, а клуба досі немає. Правління колгоспу «Більшовик» вважає, що клуб будувати повинен колгосп ім. Тельмана, а правління колгоспу ім. Тельмана, навпаки, — що це справа колгоспу «Більшовик».

Два колгоспи немалі
У одному є селі,
І голів, звичайно, два:
Де колгосп — там голова,

В нашім править Дуб Євген,
А в сусіднім — Граб Семен.

Почалася вже зима,
Але клуба в нас нема.

Це чому?
А це тому,
Що колгоспів у нас два,
Що у кожнім — голова,

Що роздумував Семен:
«Хай будує клуб Євген»,
А Євген — той навпаки...
Отакі керівники!

Дуб — на Граба,
Граб — на Дуба —
І осталися без клуба...
Підвели нас Граб і Дуб, —
Тут клубочок,
а не клуб!

З кого ж треба починати,
Щоб клубочок розмотати?

Чи питання ставить руба
І про Граба
і про Дуба?..

П. ГЛАЗОВИЙ.

Перчинця

ІСТОРІЯ ОДНОГО НАРОДЖЕННЯ

Іван Іванович Рощей народився...

Однак, коли саме народився Іван Іванович Рощей — це нам невідомо. А втім, давайте заглянемо в книги Гребінківського загсу, де цю подію, безперечно, було зафіксовано.

Ну, ось і книги. Ну, ось і запис. Ну, ось і читаємо:

Прізвище — Рощей, ім'я — Іван, по батькові — Іванович, рік народження — 1930, день народження — 31 лютого.

Не вірте книгам — вірте свідоцтву № 134810, виданому Гребінківським загсом І. І. Рощею в тому, що він «дійсно народився 31/II 1930 року».

З цим свідоцтвом з'явився Іван Іванович Рощей — учень ремісничого училища — в Лубенський (на Полтавщині) районний відділ міліції.

Там свідоцтво прочитали. Уважно прочитали. Коли дійшло до дати народження — лиш хвилинку затримались:

— 31 лютого? — спитали у хлопця.

— Наляпали в загсі таку дурницю... — сказав Рощей.

— Як так — наляпали? А штамп це що? А печатка — що? Це вам, молодий чоловіче, не дурниця, а документ. Розумієте — документ?

На підставі цього документа виписала Лубенська міліція Рощею ще один документ — паспорт за № 7454.

І у паспорті тому знову ж таки напис: «народився 31 лютого»...

Іванові Івановичу нічого більше не залишилося, як повірити, що він народився 31 лютого.

А чи всі повірять Іванові Івановичу?

Мусять вірити. Адже — «підписом і печаткою стверджується»...

ДІЛОВІ ПОРОСЯТА Й ЗВИЧАЙНА ТЯГАНИНА

У серпні 1945 року Старовірівський райвідділ сільського господарства, з дозволу Золочівського райвідділу (Харківська область), купив в артілі ім. Шевченка 15 поросят за 828 крб. 50 коп. Ці гроші Старовірівський райвідділ мав переказати через банк на рахунок артілі.

Золочівські поросята були цілком ділові. Ставши за три з лишнім роки дорослими свиньми, вони принесли старовірівцям не один десяток нових ділових поросят.

Про ділові ж якості бухгалтерії Старовірівського райвідділу сільського господарства нічого хорошого сказати не можна. Ні в 1946, ні в 1947, ні в 1948 році вона не переказала артілі ім. Шевченка ні 828 крб., ні навіть 50 копійок. Це вже не ділова якість, а, вибачте, справжня тяганина.

ПОВІДОМЛЕННЯ НА ПОВІДОМЛЕННЯ

У селі Велика Знам'янка (одному з найбільших у Запорізькій області) 17 тисяч жителів і один клуб на 150 чол. Навесні минулого року виконком сільської Ради ухвалив розширити клуб. Навесні цього року нам написали з Великої Знам'янки, що клуб не добудовується. Перець написав про це зав. райвідділу в справах культосвітроботи тов. Кудрику. Через півтора місяця тов. Кудрик повідомив, що:

«Заходи по добудові (розширенню) В.-Знам'янського сільського клубу вжиті. Заготовляється черепицю, переказано гроші заготувачеві лісу на закупівлю дерева. В третьому кварталі 1948 р. В.-Знам'янський клуб буде відбудовано».

Перець повідомляє тов. Кудрика, що III квартал 1948 р. закінчився 30 вересня. За цей час, — як пише нам директор обласного лекційного бюро тов. В. Андреєв, — заготовлені будівельні матеріали розібрали відомі й невідомі особи. Серед відомих найбільш відома особа товариша Смирнова, який узяв на ремонт власної груби дві машини цегли. IV квартал 1948 р., що закінчився 31 грудня, цілком схожий на III квартал. Про відбудову самого клубу у I кварталі 1949 р. Перець нічого ще повідомити не може. Квартал тільки-но почався.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

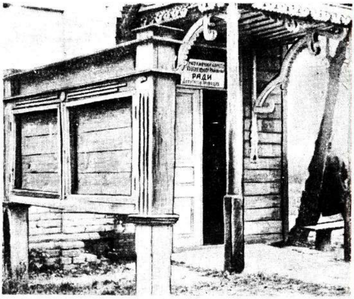

Фотоальбом ПЕРЦЯ поповнився свіжою новинкою, яку ми подаємо на загальний огляд. Це — газетна вітрина біля будинку виконкому Козелецької райради (Чернігівщина). Незважаючи на таке приємне сусідство, на вітрині з дня її народження ще не було вивішено жодного номера газети. Інколи хіба яка-небудь місцева промартіль наліпить тут своє оголошення: продаються, мовляв, обручі для бочок і приймаються в ремонт вози та годинники.

Але здебільша—вітрина має такий вигляд, як на нашій фотографії.

Чи не про цю вітрину сказано: «Повісили для всіх, та й покинули на сміх»?

НА ПОЛЮВАННІ

У деяких районах мисливці не знищують вовків.

Мал. ГРІ

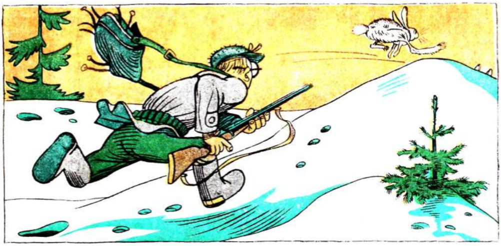

Спочатку мисливець біг за зайцем.

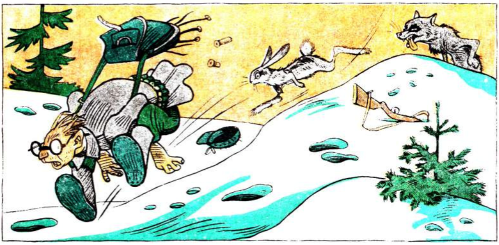

А потім заєць біг за мисливцем.

Пошта перця

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Порадь, де можна пройти курси підготовки спеціалістів по користуванню гасовими лампами, виробництва одеської промислової артілі ім. Тельмана.

Лампи цієї артілі стоять у нас, у Роставиці, в сільраді, школі і в конторі колгоспу.

Продавець нашої крамниці, з допомогою швайки, таки засвітив одну лампу. Але крім сажі, що товстим шаром вкрила скло та обличчя продавця, нічого ми при тому світлі не побачили.

Зате в світлі цієї лампи ми побачили, як на долоні, роботу Одеської промартілі ім. Тельмана.

В. Завадський.

Ружинський район,
Житомирська область.

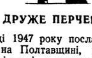

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ще наприкінці 1947 року послав я посилку з Гельм'язова, на Полтавщині, в Кам'янку-Бузьку, на Львівщині, з оплаченим телеграфним повідомленням про вручення посилки адресатові.

Минув рік. Я вже було забув про посилку. Та недавно одержав таку телеграму:

«Из Нью-Йорка. Досылается Гельмязево вторично по месту жительства Терещенко. Ваша посылка № 151 ценная 200 выдана лично 30/11 КНЗ Го лик».

Спочатку я здивувався: мені з Нью-Йорка та ще й «вторично»! А що ж писалося «первично»?

А потім почав думати, яке ж місто перейменовано в Нью-Йорк — Гельм'язів чи Кам'янка-Бузька? І хто перейменував? Чи не той «КНЗ Го лик», що підписав нью-йорську телеграму?

М. Терещенко.

Полтавська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Газета «Лисичанский рабочий» № 91 за 1948 р. умістила велике, відоме кожній радянській людині, фото приміщення одного Московського театру, а під ним такий підпис:

«Півсторіччя тому почав свою творчу діяльність Художній театр...» Нижче читаємо: «Малий Художній академічний театр гастролював у Західній Європі...» Ще нижче написано: «Трудящі нашої країни урочисто відзначили 50-річний ювілей МХАТ'у. На фото: приміщення Малого Художнього Академічного театру».

Який же театр мав на увазі прославити редактор «Лисичанского рабочего» тов. Латин на сторінках своєї газети: МХАТ, Малий чи Великий, коли на фото зображено Великий Академічний театр?

А. Кожедуб.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Музична історія, яку я хочу тобі розказати, має дві частини. Перша: ще в 1946 році завідуючий Кам'янець-Подільським облземвідділом Гажура взяв у клубі Летичівської МТС рояль і привіз його до себе на квартиру. За це і за те, що Гажура любив завозити собі на квартиру державне та громадське майно, його зняли з роботи.

Справи від Гажури прийняв новопризначений начальник обласного управління сільського господарства Борисенко. Прийняв він і рояль. Довго думав Борисенко, що робити з роялем: чи повертати його клубові, чи залишити в себе. Й, нарешті, додумався перевезти рояль... до свого власного будинку, збудованого з матеріалів Шепетівської, Ізяславської і Кам'янець-Подільської МТС.

На цьому закінчується перша частина музичної історії. Друга частина, я гадаю, буде веселіша.

В. Чміль.

м. Проскурів.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До редакції надійшли матеріали про розбазарювання соціалістичного майна в колгоспі «Червона Зірка» (Гайворонський район на Одещині). Проведене розслідування підтвердило факти, зазначені в кореспонденції.

Заступник представника Ради в справах колгоспів при Уряді СРСР по Одеській області тов. Віницький повідомив, що справу про розкрадання лісоматеріалів розглянуто народним судом. Головного злочинця Стадника засуджено до 7 років тюремного ув'язнення. Питання про голову колгоспу Федосеєва, який не вжив заходів проти розкрадання соціалістичного добра, розглядалося на бюро РК КП(б)У. **Федосеєву оголошено сувору догану з попередженням.**

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (156) (на украинском языке). Підписано до друку 30. /XII.1948 р. Стат формат 68×105 см. 1 друк. арк.

БФ 04077. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4431. Тираж 50.000 прим.